

eglutė 1980
birželis ▲▲▲▲▲

eglutė

1980
BIRŽELIS

TURINYS

- 3 STOVYKLAUTOJAI, L. Gudelienė
- 8 MOČIUTĖ, Viligailė
- 13 ELENUTĖS KERŠTAS, D. Bindokienė
- 20 GALVOSŪKIAI
- 24 ŠV. JONO VABALĖLIAI, I. Grigaitienė
- 27 VAIKŲ KŪRYBA
- 32 ŠYPSNIUKAI

PIEŠINIAI

1980 m. viršeliai Aldonos Sruoginienės

Skyrių vinjetės Zitės Sodeikienės

Kitos iliustracijos:

J. Kiburo — 3, 4, 6

A. Muliolytės — 7

A. Sruoginienės — 7

A. Sutkuvienės — 8, 9, 10, 11, 13, 15, 16, 18, 19

P. Osmolskio — 22, 32

I. Grigaitienės — 24, 25, 26

REDAKCIJA

Vyr. redaktorė — ses. O. Mikailaitė; skyrius tvarko: gamtos — I. Grigaitienė, galvosūkių — R. Račkauskienė, pasakų — A. Vygantienė, darbelių — A. Garbenytė.

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo "Eglutėje" spausdintų rašinių bei piešinių kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintelis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Leidžia ir spausdina Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, CT 06260. Administratorė — Danguolė Sadūnaitė. Prenumerata metams — \$7.00, vieno numerio kaina — \$0.75.

THE LITTLE FIR is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Yearly subscription — \$7.00; single copy — \$0.75. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260

EGLUTĖ (THE LITTLE FIR) — (USPS 169-200)

—Ar galėsime miegot lauke?

— Galėsit — jeigu norėsit... — nežymiai šyptelėjo tėtė.

—Valio!

Algis tuoj pat šoko prie telefono pasikviesti savo draugą Rimą.

Nors Rimas gyveno už poros mylių, vaikai labai draugavo. Kartu žaisdavo po pamokų, kartu lankė šeštadieninę, ir stovyklauti planavo kartu.

Sekančią dieną Algis su Rimu smarkiai dirbo. Tempė sunkų kareivišką brezentą, kalė kuolus pievoje, rišo virves — statė palapinę. Iš lapų ir eglės šakų padarė guolius. Patiesė antklodes, pasiruošė nakčiai. Sutemus, tėtė užkūrė nedidelį laužą. Mama leido pasikepti dešrelių ant iešmo. Susėdę aplink rusenančią ugnelę, visi šnekučiavosi, pasakojo nuotykius. Vėliau ir dainą užtraukė. Visai kaip tikroje stovykloje.

Palengva ugnis baigė degti, nakties šešėliai ilgėjo. Tėveliai palinkėjo stovyklautojams labos nakties ir nuėjo namo. Algis su

Rimu liko vieni. Atvėso. Kažkur toli buvo girdėti mašinų burzgimas. Vėjui pūstelėjus, braškėjo seno ąžuolo šakos. Nors ir savame kieme, bet tamsoje buvo nejauku.

— Tai ką, einam gult? — lyg klausė, lyg siūlė Algis.

— Miegas ima, — pritarė Rimas, nors abejojo, kad galėtų užmigti.

Vaikai sulindo į palapinę. Įsitaishė tarp lapų, užsiklojo antklodėmis.

— Algi!

— Ką?

— Ar tu nieko negirdi?

Algis įsiklausė.

— Tikrai, girdžiu!

Visasi netoliese, virš palapinės lyg ūkčiojo, lyg verkė kas nykiu, prislėgtu balsu.

— Tikriausiai pelėda.

— Pelėda! Tu man niekad nesakei, kad pas jus yra pelėdų.

— Yra pelių, tai gali būti ir pelėdų. Gal medžioti atskrido, — bandė išaiškinti Algis.

Vaikai nusiramino, bet miegas neėmė.

— O ar šikšnosparnių yra? — po kiek laiko paklausė Rimas.

— Nemačiau. Negąsdink be reikalo.

— Na, tai labanakt.

— Labanakt...

— Algi!

— Ką?

— Man atrodo, kad čia kažkas vaikšto.

— Eik gult! Ir kitiems duok miegot, — bandė vaidinti drąsuolį Algis, bet vis dėlto pravėrė palapinės langelį ir žvilgtelėjo laukan.

— Žiūrėk! — staiga sušnabždėjo.

Palapinės angoje, vos pora žingsnių nuo vaikų, žerėjo dvi akys.

— Vaiduoklis! — nusprendė abu ir nėrė po antklodėmis.

Akys įslinko vidun. Kurį laiką jos spoksojo į vaikus nė nemirktelėdamos. Vaikai nustojo kvėpavę. Staiga — strykt — vaiduoklis vienu šuoliu atsirado ant Algio pilvo.

— Rainiau! — sukliko Algis. — Tu begėdi! Fui, kaip išgąsdinai! — Pakėlęs katiną už pakarpos parodė draugui.

— Manė, kad pelės čia stovyklauja, ar ką? — pasakė Rimas.

Vaikai prapliupo juokais. Gėda abiem buvo, kad taip išsigando katino. Rainys susirangė Algio kojugalyje ir neužilgo pasigirdo ramus katino murkimas. Užmigo ir vaikai. Tik, deja, neilgam.

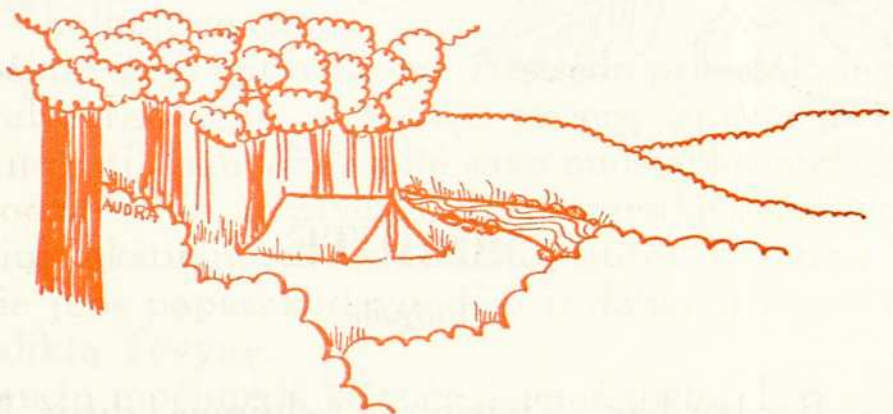
Pirmas pabudo Algis. Aplink ausis zyzė uodas ir neleido miegoti. Zzz — zyzė iš kairės. Algis pliaukštelėjo delnu per kairįjį žandą. Zzz — pradėjo zyzti iš dešinės. Algis gaudė rankomis orą, bet uodas buvo vikresnis. Zzz čia, zzz ten, o pagaut nesiduoda.

Algis užsidengė galvą antklode ir bandė užmigt. Bet kur tau! Uodas, matyt, pasikvietė draugą, nes virš galvos pasigirdo dvigubas zirzimas: vienas storas, nuobodus zzz, o kitas — laibas,

įkyresnis, zi, zi, zi. Ir taip be perstoјimo. Algis staiga labai pasi-
ilgo savo kambarėlio namie — su tinklais ant langų, su minkšta,
saugia lova.

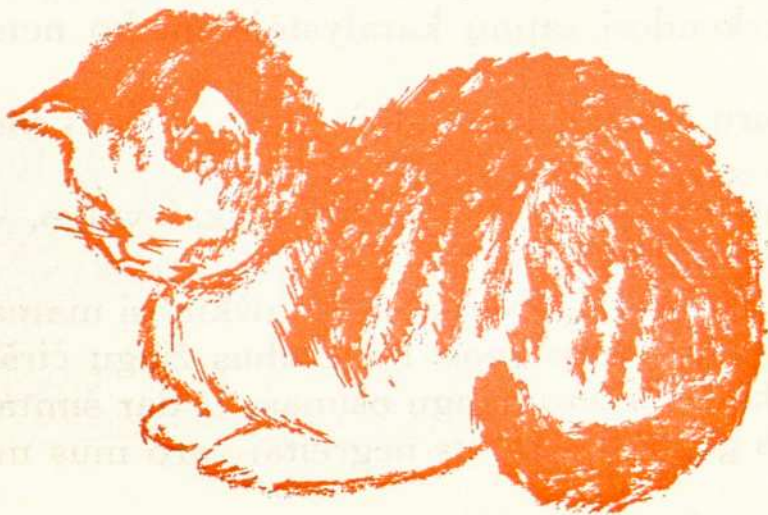
— Nors valandėlę pamiegosiu ramiai, — galvojo, žiūrėdamas
į savo miegantį draugą. — Grįšiu atgal dar prieš švintant, Rimas
nė nepastebės. Ir Algis tylomis išgūžėjo iš palapinės. Už poros
minučių jis jau knarkė savo kambaryje.

Rimas pabudo ir apsidairė. Palapinėje buvo tamsu, bet jis
tuoj pastebėjo, kad Algio nebebuvo. Rimas išsigando. Kas atsiti-
ko? Kur Algis dingo? Gal čia tikrai vaiduoklis buvo pasimaišęs?
Prisiminė dabar Rimas visus keistus nakties garsus ir, nieko ne-
laukdamas, spruko iš palapinės.

Basas, sušalęs, įslinko Rimas į miegantį namą. Apgraibomis
susirado salione sofą, susiraitė joje ir už valandėlės užmigo...

Kitą rytą Algio mama stovyklautojų palapinėje neberado.
Vaikų vietoje, susisukęs į antklodę, snaudė katinas Rainys.

MOČIUTĖ

Viligailė

— Bar-bar-bar, — pasigirdo beldimas į duris. Mamytė nuskubėjo atidaryti. Mes visi dar miegojom. Jonukas, neatmerkęs akių, kažką sumurmėjo ir vėl krito lovon. Raminta apsivertė ant kito šono. Aš, nelabai patenkinta netikėtu pažadinimu, nejudėjau, bet klausiausi. Tik mažoji Astutė, paskendusį sapnų karalystėje, nieko nematė ir negirdėjo.

Prie durų, paskui kambaryje buvo girdėti močiutės balsas.

— Atnešiau šiltų blynų. Tegu vaikai valgo, — močiutė kalbėjo mamai.

— Bet dar tik šešta valanda, — aiškinosi mama.

Buvo vasaros atostogos. Nuostabus žiogų čirškimas, varlių kurkimas, ežero bangų ošimas. Ir dar šimtai kito-kių gamtos garsų. Vakaraš negreitai varo mus miegoti.

O rytais net ir gražiausias paukščių čiulbėjimas anksti nepažadina. Tik dabar tas beldimasis į duris. . .

Mes žinojom, kad močiutė atsigula dar nesutemus, o keliasi saulei tekant. Ir šį rytą ji tikriausiai jau suspėjo apžiūrėti gėles, jas palaistyti. Savo įprastu taku per balkoną pro mūsų langus apėjo aplink namą. Ji mėgdavo pasėdėti ant laiptų iš rytų pusės, akimis palydėti kylančią saulę. Tik šį rytą gal nesėdėjo — tuos blynus kepė.

Mama paėmė lėkštę su blynais.

— Tegul dar vaikai pamiega. . .

— Tai tu valgyk, — ragino močiutė.

— Suvalgysim. Visus suvalgysim, kai vaikai atsikels.

Ačiū, — kalbėjo mama.

Močiutė išėjo ant balkono. Atsisėdo prie stalo ir pasirėmė galvą rankomis. Ji žiūrėjo į ežerą. Šį rytą jis buvo visai ramus, tik paukščiai raitė savo nuostabias melodijas. Bet močiutės jie nežavėjo. Ji pasigesdavo lietuviškų paukščių: lakštingalos, vyturėlio, gegutės. Ir mums kartais apie juos papasakodavo. Gal ir dabar ji mastė apie savo paliktą Tėvynę.

Pamažu močiutė iš kišenės išsiėmė rožinį. Pro pirštus riedėjo maži karoliukai. Ji meldėsi. Staiga kažkas cvankt! smarkiai atsimušė į lango stiklą. Tai žvirblis, kuriam galvelėj susimaišė. Jis krito negyvas ant balkono. Močiutė jo nelietė.

— Reikės vaikams parodyti, — nutarė ji.

Dar ilgai reikėjo laukti, kol mes visi atsikėlėm. Močiutei buvo labai svarbu mums parodyti paukščiuko nelaimę. Ji buvo didelė gamtos mylėtoja. Mylėjo ji ir mus — visus savo anūkus. Bet labiausiai iš visų mylėjo Astutę. Gal todėl, kad ji buvo mažiausia.

Kai Astutė dar buvo visai mažytė, tik kūdikėlis, mama vidudienį ją paguldydavo močiutės kambaryje. Ten buvo ramu ir vėsu.

— Ta mergaitė man kaip vaistai, — džiaugėsi močiutė. Mes matydavome, kad kartais močiutei labai liūdna. Mama mums sakė, kad ji labai rūpinosi dėl savo sūnų likusių Lietuvoje. Čia ji tikrai vieną sūnų turėjo — mūsų tėvelį.

— Skanūs močiutės blynai! — valgėme ir gyrėme.

— Tegu tik kas pabando nepriimti geriausios Panevėžio virėjos pagaminto maisto! — juokėsi mama. Mes jau

žinojom, kad močiutės kepsniai ypatingi. Net mama tokių iškepti nemokėjo.

— Vaikai, ateikite ant balkono. Turiu jums ką parodyti, — kvietė mus močiutė. Visi nubėgom pažiūrėti. Na, ir prasidėjo ašaros. Verksmai be galo. Asta, pamačiusi negyvą paukštelį, kūkčiojo ir verkė garsiau už visus.

— Cit, cit, neverk, Astute, — bandė ją raminti susijaudinusi močiutė. Bet jokie suraminimo žodžiai nepadėjo. Asta ir toliau raudėjo visu balsu. Mes vyresnieji jau buvome aprimę.

— Ar atsimeni, Vilija, kaip pernai laidojom pelę? — staiga manęs paklausė močiutė.

— Atsimenu, atsimenu, — atsakiau. Atvykę po žiemos į vasarnamį, kartais atrasdavom pelių.

— Ir atsimeni, kaip tu paklausei, ar paskutinę teismo dieną ir pelytė prisikels? — šypsojosi močiutė.

Visi prisiminėme pelės laidotuves. Močiutei šis mano klausimas taip patiko, kad ji apie tai pasakodavo kiekvienam atsilankiusiam svečiui.

Žvirbliuką palaidojom kieme. Jonukas jo garbei trimitą pūtė. Mat, mokykloje dalyvavo pučiamųjų instrumentų orkestre ir jau mokėjo neblogai papūsti. Supylėm mažą kapelį žvirbliukui ir papuošėm lauko gėlių žiedais. Tada ir Astutė nustojo verkti, aprimo. Tik niekas dabar neklausė, ar paukščiukas prisikels paskutinę teismo dieną.

Vakare atvažiavo tėvelis. Visi skubėjome jo pasitikti. Astutė pirmiausia nuvedė jį prie žvirbliuko kapo. Paskui jie abu kažką dirbo, ir pagaliau tėvelis prie kapo įsmeigė lentelę su užrašu:

**Čia ilsisi žuvęs avarijoje
paukščiukas Pūkutis.**

Aiškinomės, ką reiškia naujas žodis “avarija”.

— Tai staigus susidūrimas arba nelaimė. Pavyzdžiui, kai automobiliai susiduria ir susidaužo, — greitai paaiškino Jonukas.

— Teisingai, — patvirtino tėvelis. — Bet avarija gali būti ir šiaip nelaimingas atsitikimas, kaip Pūkučio atsitrenkimas į langą.

Močiutė visa tai stebėjo ir lingavo galvą. Vaikai auga. Laikas bėga. Ji prisiminė, kaip dar visai neseniai Astutė visus paukščiukus vadindavo pūkučiais.

ELENUTĖS KERŠTAS

Danutė Bindokienė

Elenutės ir Tado tėvai vaikus išveždavo atostogauti gražioje vasarvietėje ant didžiulio ežero kranto. Vaikams ten labai patiko. Jie mirko vandenyje, statė smėlio pilis, žaidė miške.

Tačiau vieną dieną viskas pasikeitė. Atvažiavo šeima su dviem Tado amžiaus berniukais. Dabar visi trys kartu maudėsi ir žaidė. Su Elenute nenorėjo jokių reikalų turėti.

— Jie su manim nežaidžia, — Elenutė pasiskundė mamai. Mama liepė berniukams Elenutę priimti, bet iš to nieko gero neišėjo. Berniukai ją erzino, ežere murkdė.

— Aš jums parodysiu! — supykusi kalbėjo mergaitė pati sau. — Tai bus jums, išdykėliai!

Elenutė galvojo, galvojo, kaip čia tiems berniukams atkeršyti. Dienos slinko. Ji vis negalėjo nieko sugalvoti.

Vieną vėsų vakarą ežero pakrantėje vasarotojai susikūrė laužą. Susirinko nemažai šeimų. Buvo sekamos pasakos, dainuojama. Paskui kažkas ėmė kalbėti apie senovę, apie burinius laivus, kuriais plaukiojo žiaurūs plėšikai. Jūros pakrantėse tie piratai užkasdavo pagrobtus turtus.

Visa tai Elenutei buvo labai įdomu.

— O gal ir čia, mūsų ežero pakrantėse yra paslėptų turtų, — pasakė mergaitė broliui.

— Nebūk kvaila! Piratai jūromis plaukiojo, ne ežerais.

— O ką gali žinoti, gal ir ežeruose jų buvo? Čia juk labai didelis ežeras, beveik toks kaip jūra. Čia senovėje tikrai plaukiodavo daug laivų, — įtikinančiai kalbėjo mergaitė.

Tadas su savo draugais tuoj užsikrėtė ta mintimi.

— Eisime užkastų turtų ieškoti! Rytoj nuo pat ryto! — nusprendė berniukai. Elenutė tik paslaptینگai nusišypsojo ir nubėgo į savo kambarį.

Rytojaus dieną tuoj po pusryčių Elenutė atsisėdo lauke taip, kad Tadas būtinai turėjo ją pastebėti. Niūniuodama ji vartė rankose seno, pageltusio popieriaus lapą.

— Ką čia turi? — paklausė Tadas nusižiovaudamas, lyg jam tikrai nebuvo labai įdomu.

— Tokį seną žemėlapi, — atsakė Elenutė, lyg jai visai nerūpėtų, ar Tadu įdomu, ar ne.

— Kam tau žemėlapis per atostogas? Juk geografijos nemėgsti.

— Čia ne toks žemėlapis, — kalbėjo Elenutė, sukdamą plaukų kuokštę aplink savo pirštą ir žiūrėdama kažkur į tolį, virš eglių viršūnių. — Čia parodyta, kur yra paslėpti turtai.

— Ha, ha, ha! — net susilenkdamas juokėsi brolis. — Ir tu tiki? Kur tu gautum tokį daiktą?

— Ha, ha tau pačiam! — atšovė Elenutė. — Daržininkas man davė.

Paminėjus daržininką, Tadas susidomėjo. Tai buvo toks seneliukas, kuris prižiūrėjo vasarvietę. Jis nebuvo labai draugiškas, ir vaikai jo šiek tiek bijojo. Jis gyveno atskirame namelyje atokiau nuo kitų. Kas išdrįso prieiti arčiau, matė, kad jis turi daug senų ir gal net brangių daiktų prisirinkęs.

— Jis man žemėlapi davė, — toliau aiškino Elenutė. — Sakė, kad pats per senas turtų ieškoti, o aš vis viena, tai man bus geras užsiėmimas, — dar pasakė, gerai žinodama, kad brolis pagautas.

— Tau nereikia būti vienai, — užtikrino Tadas. — Mums dažnai reikia ketvirto žaidėjo...

— Reikės gal šiandien eiti ir paieškoti to turto, — lyg negirdėdama pasakė mergaitė. — Nors iš tikro, man toks darbas nėra labai įdomus...

— Klausyk, Ele, — tuojau prie jos prišoko Tadas, — mes galime tau padėti!

— Kad nežinau. . .

— Tu gali visai nieko nedaryti, tik sėdėti ir žiūrėti. Mes ieškosim ir kasim. Paskui auksą pasidalinsime per pusę.

— Ne, aš nenoriu! — nusprendė mergaitė. — Juk tai mano žemėlapis. . .

— Gerai, gerai. Tau duosim du trečdalius aukso! — greit pasiūlė Tadas.

Dar truputį pagalvojusi, Elenutė galų gale atidavė žemėlapį broliui. Tas tuojau nukūrė draugų ieškoti. Pasilikusi viena, mergaitė susirietė žolėje ir juokėsi, kol kvapo pritrūko. Paskui ji nutarė sekti, kaip berniukai turto ieško.

Berniukams darbo užteko visai dienai. Kelias, pažymėtas žemėlapyje, buvo labai painus. Jis vedė per aštrius bruzgynus aukštyn ir žemyn stačiu ežero krantu. Reikėjo landžioti per mišką tarp raitytų eglių šaknų.

— Tie piratai gerai savo turtą paslėpė, — kalbėjo tarp savęs berniukai. — Atrodo, kad vis artėjame prie tos vietos, kur reikia kasti, bet taip ir nerandam... Gal ne visus žingsnius tiksliai suskaičiavom...

Elenutė žiūrėjo iš tolo ir šypsojosi. Jeigu berniukai būtų bent kiek sustoję ir apsidairę, būtų pamatę, kad išvaikščioję visą vasarvietę, atsidūrė beveik toje pačioje vietoje, nuo kurios pradėjo savo ieškinį.

Zemėlapyje ši vieta buvo pažymėta stambiu, raudonu kryžiumi. Čia turėjo būti paslėpti turtai. Jau temo, bet berniukai dar užsispyrę ieškojo ir dar skaičiavo žingsnius, kaip buvo nurodyta.

— Čia! — pagaliau sušuko Tadas. — Matot, čia yra lygiai ta vieta, kuri pažymėta kryžiumi. Viskas atitinka. Kaskim!

Berniukai puolė prie darbo, o Elenutė nustebusi žiūrėjo, kas bus. Smėlis rūko iš duobės. Berniukai kasė su nauja energija ir entuziazmu, nes buvo įsitikinę, kad jau rado tą paslaptinę vietą.

— Ar girdėjote? — susijaudinęs vėl sušuko Tadas. — Mano kastuvas atsimušė į kietą daiktą!

— Ir mano! Ir mano! — pritarė jo draugai.

Iškastoje duobėje buvo matyti kažkoks juodas daiktas. Jis buvo panašus į dėžę — seną, sulamdytą, metalinę dėžę.

Elenutė, priėjusi visai arti, pasižiūrėjo į duobę. Jos akys vis didėjo iš nustebimo. Šiurpas nubėgo jos nugara. Juk tai tikra brangenybių dėžė — lygiai tokia, kaip piratų filmose rodo.

Suprakaitavę bet linksmi, berniukai iškėlė dėžę iš duobės. Ji tikrai buvo nemaža, bet laiko ir drėgmės apgadinta. Visi drauge sukibę, jie ištempė ją ir virpančiomis rankomis atlupo dangtį.

Valandėlę visi keturi vaikai stovėjo sustingę, lyg kuolai į žemę įkalti. Pirmoji atsigavo Elenutė ir pradėjo garsiai juoktis:

— Nežinojau, kad man taip gerai pasiseks! — sušuko ji. — Ne tik dėžę suradot, bet ir brangenybių!

Berniukai atsiklaupę vartė įvairaus dydžio ir formos senus butelius, kurių dėžė buvo pilna.

Springdama juoku, Elenutė papasakojo, kaip ji tą žemėlapi nupiešė, išraitė visokiausius takus ir kryžių per vidurį padėjo. Ji visai nesitikėjo, kad atsiras kokia nors dėžė.

Berniukai irgi pradėjo šypsotis.

— Bet žinote, — rimtai pasakė Tadas, — čia nėra toks jau prastas turtas. Aš vakar miestelyje mačiau, kad tokius senus butelius pardavinėja senienų krautuvėse. Manau, kad mums kiek nors pinigų už juos duotų. . .

Visiems tai atrodė labai gera mintis.

— Rytoj į miestelį eisime visi keturi, — pasakė Tadas, žiūrėdamas tiesiai į Elenutę. Ir kiti berniukai turėjo pripažinti, kad mergaitė gudriai tą žemėlapi padirbo. Gal ji būtų visai nebloga žaidimų draugė. . .

— Gal ir ateisiu, — linksmiai pasakė mergaitė, matydama, kad jos “kerštas” tikrai laimėjo daug daugiau, negu ji pati buvo galvojusi.

GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI

Vabalai: voras, bitė, širšė, musė, žiogas, uodas, vapsva, peteliškė, skruzdėlė.

Daržovės: 1. pomidoras, 2. žirniai, 3. morka, 4. kopūstas, 5. bulvė, 6. agurkas.

Šokiai: 1. Gyvataras, 2. Biezdingėlė, 3. Zilivitis, 4. Šustas, 5. Sadutė, 6. Noriu miego, 7. Rugučiai, 8. Oželis, 9. Maiūnas, 10. Kepurnė, 11. Aštuonnytis, 12. Čigonėlis.
3. kad, 4. adata, 9. kaina, 10. jis, 11. ponas, 13. ėmė, 14. sodas, 15. šapas, 16. anas.
palapinė, 12. samdo, 15. šono, 17. danas, 18. pas, 19. kas. Išilgai: 1. pina, 2. stovyklės, 3. kad, 4. adata, 9. kaina, 10. jis, 11. ponas, 13. ėmė, 14. sodas, 15. šapas, 16. anas.
Palapinės galvosūkio. Skersai: 2. skanu, 5. tada, 6. oda, 7. tylia, 8. tik, 10. ji, 11.

VABALAI

Vasaros metu gamtoje susitinkame daug įvairių vabalų. Apačioj surašyta 10 gerai žinomų vabalų vardai. Ar gali atitaisyti sumaišytas raides?

rasvo
tėbi
šėriš
sėmu
giožas

duosa
niskad
vaspav
kėlišpete
zurdėlskė

DARŽOVIŲ MİSLĖS

1. Apvalas, raudonas — tikras storas ponas.
2. Daug mažų, žalių sesyčių vienoj lovelėj suguldyta.
3. Oranžinė pana su ilga, žalia kasa.
4. Vyrukas nedidutis, bet galva — didžiausia!
5. Su uodega, bet ne pelė, turi akis, bet ne katė.
6. Guli darže atsigulęs: lapą pasiklojęs, lapu užsiklojęs.

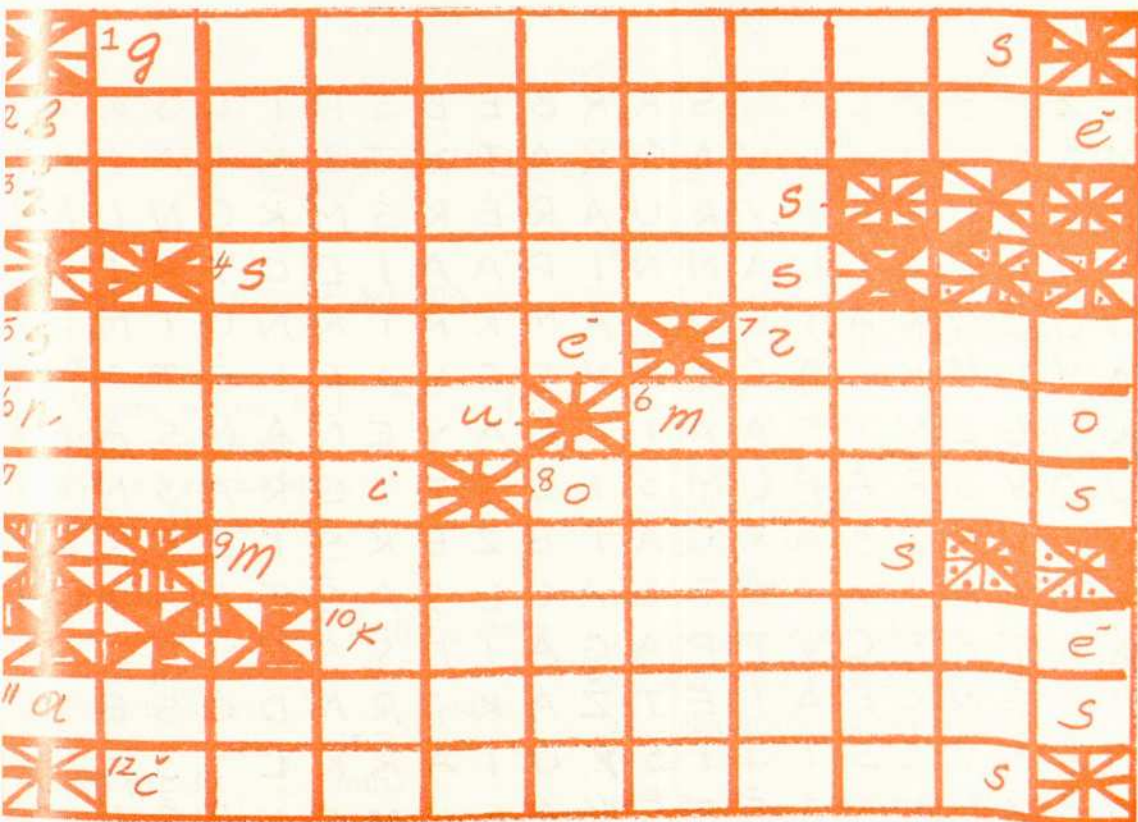
(Atsakymai psl. 19)

ŠOKIŲ ŠVENTĖ

paruošė E. J.

Pabandyk atspėti, kurie lietuvių tautiniai šokiai čia minimi. Surašyk jų vardus kvadratu.

1. Šokis, kurio žingsniai primena gyvų žmonių tvorą.
2. Šokis pavadintas paukščio vardu.
3. Šokis pavadintas augalo vardu. Tas augalas turi du vardus — vienas jų yra "karklas", o antruoju šokis pavadintas.
4. Šokis, kuriame šokėjai nuolat mainosi poromis ir vietomis.
5. Mergaičių šokis.
6. Šokis palydimas gerai žinoma liaudies daina (susideda iš dviejų žodžių).
7. Šokis, kuris vaizduoja rugiapiūtės darbus (žodis perskeltas į dvi dalis — reikia persukti eilutę ir užbaigti).
8. Šokis, kuris vaizduoja gyvulį su ragais.
9. Šokis, kuris parodo, kaip grūdai malami.
10. Šokis, kuriam reikia kepurėlių.
11. Šokis, kuris primena audimą.
12. Šokis, kuriame atvaizduojami įdomūs žmonės — tamsūs, klajūnai.

(Atsakymai psl. 19)

SURASK!

paruošė Rima Karosaitė

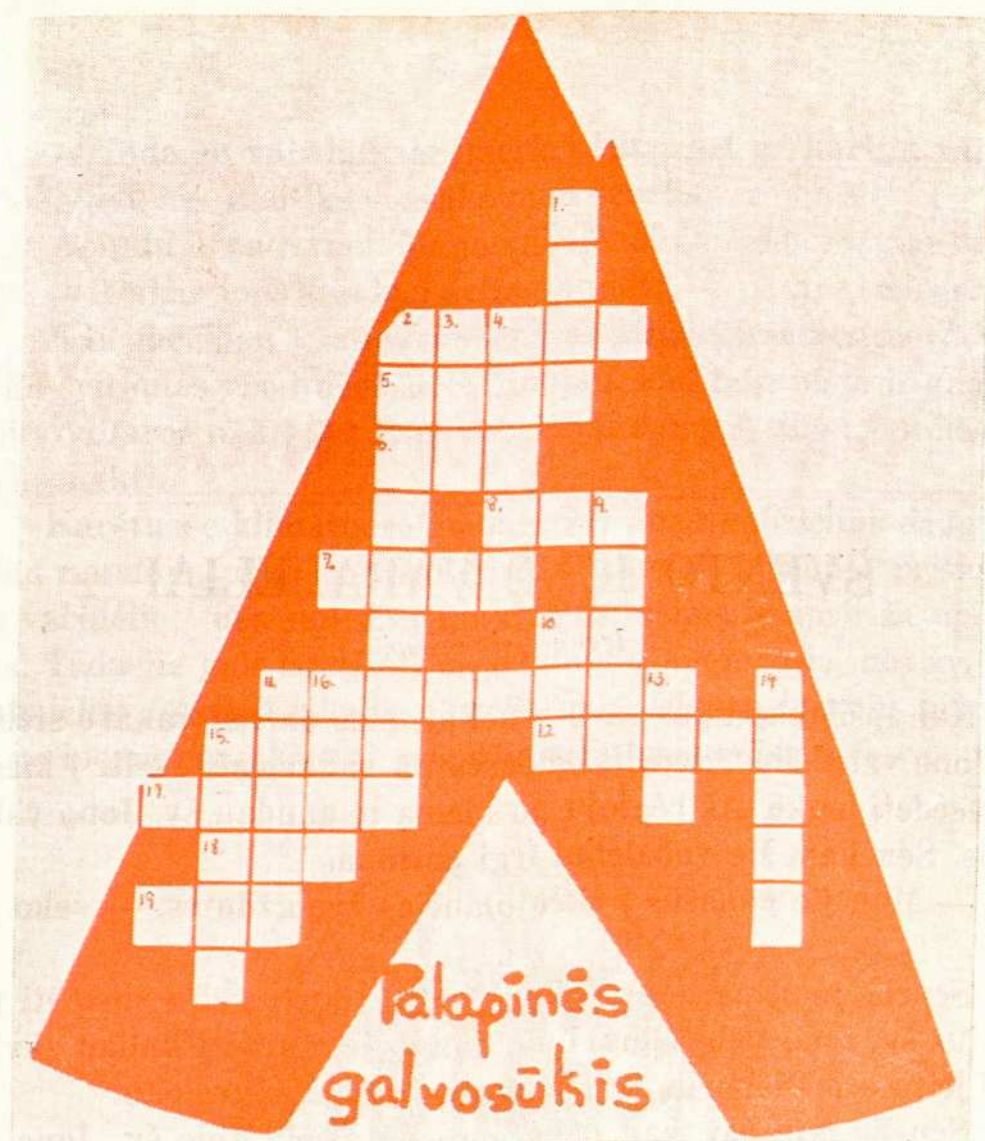
Daugybė paukščių, gyvulių

pasislėpė tarp šių raidžių...

Surask 33 gyvulių ir paukščių vardus. Jie surašyti skersai, išilgai ir atbulai. Ar gali visus surasti per 30 minučių? Pabandyk!

O Ž Y S A L A N S A R B E B S P I L S K T S
M A S N O K L V A Š K A T Y T Ė K A A I A Y
R K A D A S I Y R U A R Ė K Š M K O N L R L
V R R R A D Ū A N N I P A A I L O T R I Ū B
S O O O N A T E U E A M K R I R N U I M G M
A K V M K I A P E L Y T Ė V A R L Ė T I N A
K O G E N T S A A I Ė R A Y E N A M S A E R
U D Y Š R A P U M S I O S T I G R A S N K D
S I V K Ž A A K U A T Ė Z Ė K S I L E T E P
R L A A I I I Š T L A G U S A Š T A Ž Y U E
A A T R Ė Č V T P A G A I D Y S E N Y T N L
B S Ė N O E A I Ė T Ž A K I R A D O S Ė I Ė
G E N Y S Š T S I S Y U I A R K L Y S K E D
V Ė Z L Y S A Š E Š K A S L M S I K Š I K A

Skersai:

2. Kai valgis patinka, sakome, kad
5. Tuo metu.
6. Vasarą svarbu, kad per daug nenudegtų.
7. Kai nėra triukšmo, yra
8. Laikrodžio garsas.
10. Ne jis, bet
11. Medžiaginė pastogė.
12. Kai žmogui duoda darbą ir moka algą, jį
15. Šonkaulis yra kaulas.
17. Žmogus, kuris yra iš Danijos.
18. Atvažiuok mus.
19. Vardininkas:?
Kilmininkas: ko?

Išilgai:

1. Mergaitės vainikus.
2. Vietos, kur vaikai stovyklauja.
3. Pakeisk vieną raidę žodžio "tad", ir gausi
4. Šis daiktas naudojamas siūti.
9. Daikto piniginė vertė.
10. Ne ji, bet
11. ir ponias.
13. Šiandien ima, vakar
14. Kur auga vaismedžiai.
15. Labai mažas gabaliukas šiaudo ar ko kito.
16. "Ana" — vyriška giminė.
(Atsakymai psl. 19)

ŠVENTO JONO VABALĖLIAI

Irena Grigaitienė

Kai apsilankau pas savo senelius, mes dažnai vakare stebim šv. Jono vabalėlius. Seneliai mėgsta po vakarienės išeiti į kiemą ir pasėdėti lauke. Aš bėgioju po kiemą ir gaudau šv. Jono vabalėlius. Seneliam šie vabalėliai irgi patinka.

— Man jie panašūs į skrajojančias žvaigždučes, — sako senelė.

Senelis man paruošė stiklinį indą, į kurį galiu susidėti pagautus šv. Jono vabalėlius. Indo dangtyje vinimi iškaliau skyles, kad įeitų oro. Nenoriu, kad mano vabalėliai užtrokštų.

Senelis taip pat man davė gerą patarimą apie šv. Jono vabalėlius.

— Indą su vabaliukais įmerk į šiltą, bet ne karštą, vandenį. Pamatysi, kas atsitiks, — sakė man senelis.

Aš taip ir padariau. Mano vabalėliai ėmė dar ryškiau šviesti.

— Dabar įmerk indą į šaltą vandenį, — patarė senelis.

Kai įmerkiau į šaltą vandenį, ar žinote, kas atsitiko? Vabalėlių šviesutės visai užgeso. Sužinojau, kad taip būna ir gamtoje. Šiltą vasaros naktį šv. Jono vabalėliai daug ryškiau šviečia negu šaltą naktį.

Karštuose klimatuose žmonės šv. Jono vabalėlius daug daugiau naudoja, negu mes šaltuose. Džiunglėse žmonės prisigaudę tų vabalėlių, juos sudeda į tankius tinklelius ir apsiriša apie kojas. Tada jie gali landžioti po džiunglių augmeniją, nes šv. Jono vabalėliai apšviečia kelią. Senelis man leido prie kojų prisirišti ir po kiemą pavaikščioti, nes džiunglių prie mūsų nebuvo.

Kai kur Japonijoje žmonės šv. Jono vabalėlius naudoja žibintus pasidaryti. Kai aš vaikštau su savo indu pilnu šviečiančių vabalėlių, jis irgi atrodo, kaip žibintas.

Senelis man papasakojo vieną nuotyki, kuris prieš daugelį metų įvyko Kūboje.

— Gydytojai darė operaciją, ir sugedo elektra. Elektros lempos nustojo švietę. — aiškino senelis. — Tuomet gailestingosios seserys iš lauko atnešė indą su šv. Jono vabalėliais. Jų šviesoje gydytojai galėjo baigti operaciją.

Šv. Jono vabalėliai šviečia šalta šviesa. Žvakės šviečia karšta šviesa. Jei įdėsi degančią žvakę į stiklinį indą, indas sušils. Nuo šv. Jono vabalėlių indas nesusyla.

— Kaip vabalėliai uždega savo šviesą? — paklausiau senelio.

— Jie turi savo kūne tokią medžiagą, kuri, susijungusi su oru, blykst, ir užsidega gražia, žalsvos spalvos šviesa, — paaiškino senelis. — Jie tą šviesą naudoja vienas kitą susirasti.

— O kodėl juos šv. Jono vabalėliais vadina? — vėl norėjau žinoti.

— Manau, jog todėl, kad jie atsiranda maždaug birželio vidury. O tada, birželio 24 d., yra šv. Jono šventė, kuomet lietuviai švęsdavo Jonines. Tie vabaliukai turi ir kitų vardų. Juos taip pat vadina saulės šuneliais, švytuliukais, žibukais.

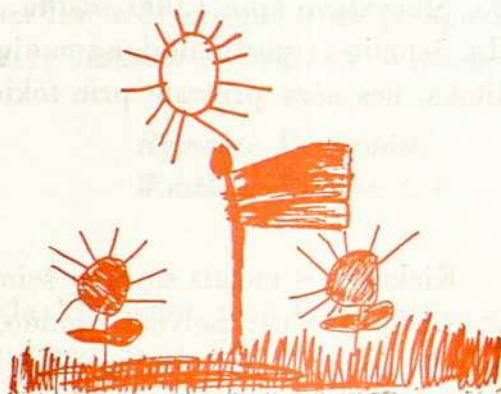
Man visa tai buvo labai įdomu. Pažadėjau seneliui, kai užaugsiu, daugiau sužinosiu apie tuos vabalėlius ir apie šaltą šviesą.

DVIRATUKAS

Mano dviratukas
Greitas ir mažiukas.
Važiuoja per dieną
Be sustojimo į kiemą.

Pauliukas Mošinskis, 9 m.
Los Angeles, CA

Vėliava
Venta Norvilaitė, 4 m.
Montessori "Vaikų nameliai"
Chicago, IL

ORE

Norėčiau ore skrist,
Bet labai bijau nukrist.
Aš bijau aukštumo,
O sesutė — ne.

Tai norėčiau skrist
Sau linksmai ore;
Skristi nors su lėktuvu,
Bet dar per maža esu.

Lydija Viržintaitė, 8 m.
Chicago, IL

Lėktuvas skrenda
Algis Gleveckas, 5 m.
Montessori "Vaikų nameliai"
Chicago, IL

STOVYKLAUJAME!

Mūsų stovykla Baltija yra į šiaurę nuo Montrealio, prie Lac Sylvere. Aš važiuoju į tą stovyklą kas metai. Ten yra labai smagu, nes mes visi pažįstami, kaip didelė šeima. Stovyklavietė nėra labai didelė, bet graži. Ežeras yra labai švarus. Aplink ežerą daug žmonių turi vasarvietes. Ten yra gana daug lietuvių.

Esu buvusi ir labai didelėje stovykloje — skautų Tautinėje stovykloje. Mes važiuovome kokia 30 žmonių iš Montrealio. Stovyklavietės plotas tikrai buvo didžiulis. Man atrodė, kaip kokios penkios mylios nuo vieno galo iki kito. Stovyklavo apie 1,000 skautų. Buvo smagu, nes susipažinau su daugeliu žmonių ir susitikau daug naujų draugų. Daug kam tokia stovykla nepatinka, nes nėra pripratę prie tokio didelio skaičiaus.

Vilija Lukoševičiūtė
Montreal, Canada

Kiekvienais metais su savo šeima važiuoju atostogauti prie ežero. Tas ežeras labai gražus: mėlynas vanduo, o aplink apaugęs medžiais. Ten labai gražu iškylauti. Dieną vanduo labai šiltas, bet vakare labai šaltas. Man ten labai patinka, nes mes gyvenam gamtoje. Kai ateina ruduo, lapai krenta į ežerą. Tada jis atrodo labai nešvarus. Žiemą vanduo užšala ir aš einu čiuožti. Kartais mano tėvelis ir brolis žvejoja žiemos metu. Jie parneša daug skanios žuvies. Pavasarį ledas tirpsta ir mes galvojame apie vasaros džiaugsmus ežere: vandens sportą, žuvavimą, maudymąsi.

Valytė Valiulytė
Montreal, Canada

Aš
Monikutė Currier, 7 m.
Richardson, Texas

Teniso rungtynės
Audra Baleišytė, 7 m.
Chicago, IL

Kai atvažiauvau į Neringą, man atrodė, kad čia bus labai linksma. Visos mergaitės mano namelyje buvo draugiškos. Maistas man ne labai patiko, bet galima valgyti ir užtenka. Vadovai buvo draugiški ir smagūs. Buvo sunku, kai reikėjo išvažiuoti.

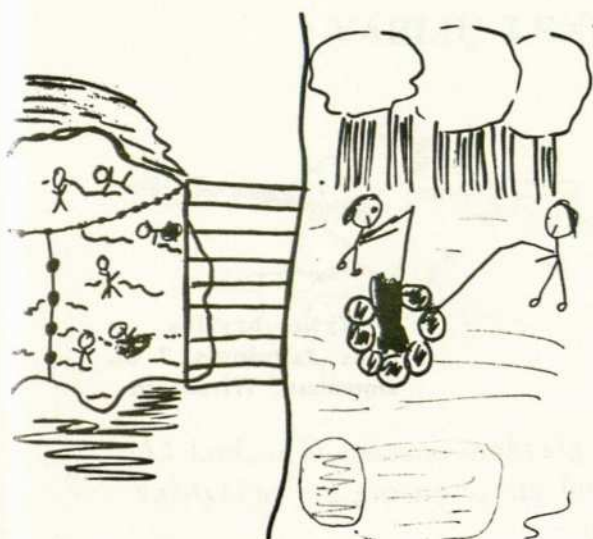
Birutė Abelkytė
Buena Park, CA

Palyginus su Kalifornijos skautų stovykla, Neringoje buvo gana panašūs užsiėmimai. Neringa turi daug žolės ir beržų. Anoj stovykloj Kalifornijoje nėra žolės ir medžiai kitokie. Ten mes miegodavom palapinėse ir naktį būdavo baisiai šalta. Įdomu ir linksma stovyklauti skirtingose vietovėse.

Rymantė Vizgirdaitė
Westlake Village, CA

Kai atvažiauvau į Neringos stovyklą Vermonte, man buvo keista, nes viskas buvo žalia. Stovykloje, kurioje stovyklauju Kalifornijoje visur labai sausa ir medžiai daug didesni. Neringos stovykloje sutikau daug mergaičių ir dieną po dienos man darėsi vis smagiau čia būti.

Audra Dabšytė
Los Angeles, CA

Man patiko plaukti Neringos stovykloj. O Romuvoj patiko iškyla ir nakvojimas lauke.

Indrė Freimanaitė, 11 m.
Toronto, Canada

Angeliukas
Karolis Žukauskas, 6 m.
Cicero, Illinois

Paukščių ir peteliškių šeimos
Stasiukas Currier, 4½ m.
Richardson, Texas

Vyties kryžius
Gintas Janušonis, 7 m.
Dousman, Wisconsin

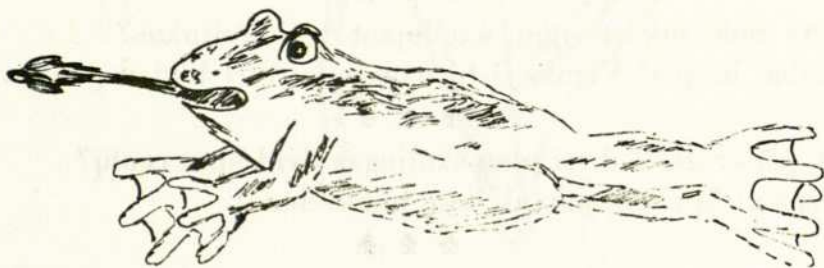
GAMTA

Pasaulis yra toks gražus, toks platus! Kas galėjo daug keliauti, gali daug ką papasakoti. Aš niekur daug nekeleliau, bet man patinka žiūrėti kaip saulė leidžiasi vakare virš miško. Tamsuma dengia juodą miško juostą... Lyg jauti, kad tylą ir vakaro vėsa vis slenka, slenka, kol pasiekia tavę... O tada pakelk akis į dangų ir pažvelk į tamsaus aksomo dangų. Taip gražiai mirksi ir žiūri į žemę mažytės žvaigždutės. Kokia graži naktis! Daugelį kartų ją teko matyti, bet ji nėra nuobodė.

Mačiau daug gėlių krautuvų languose. Gražios jos. Bet kai žengiau paprastu pievų takeliu, kai ramunėlės puošė jo pakraščius, žolynų įvairumas mane žavėjo. Tada buvo tikrai gražu! Vasara, tiesa, tokia trumpa, bet kokia ji graži, kada matai tiek daug žiedų, žalumos ir saulės!

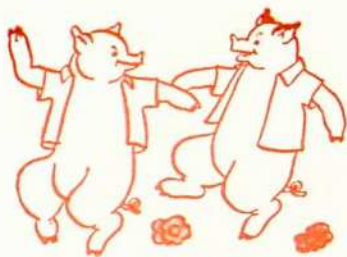
*Giedrė Bartašiūtė
Chicago, IL*

VARLIŲ LENKTYNĖS

Aš lankau Dousmano mokyklą. Dousmanas Wisconsin valstybėje yra garsus varlių lenktynėmis.

Rimas Janušonis, 12 m.

ŠYPSNIUKAI

Jonas: Jei katė tave sekioja, ar reiškia, kad būsi laimingas?

Romas: Priklauso, ar esi žmogus, ar pelė!

▲ ▲ ▲

Linutė: Ar geriau jauties, nuėjus pas dantistą?

Inutė: Daug geriau — jo nebuvo namuose!

▲ ▲ ▲

Poniutė: Kažin ką tas liūtas man pasakytų, jei galėtų kalbėti?

Žvėryno prižiūrėtojas: Tikriausiai sakytų: "Atsiprašau, gerbiamoji ponia, bet aš esu tigras".

▲ ▲ ▲

Jonas: Ponas policininke, kaip man patekti į ligoninę?

Policininkas: Tik pastovėk čia, vidury kelio!

▲ ▲ ▲

Marytė: Tikriausiai ta upė labai gili.

Jonytė: Visai ne. Žiūrėk, vanduo siekia tik anties pilvą!

▲ ▲ ▲

Tomas: Kaip reikia pagauti voveraitę?

Tadas: Įlipk į medį ir šypsokis kaip riešutas.

▲ ▲ ▲

Romas: Kodėl gandrai stovi ant vienos kojos?

Rimas: Jei pakeltų abi kojas, nukristų!

▲ ▲ ▲

Skautas: Ar moki sukurti ugnį, naudojant du pagaliukus?

Skautė: Labai lengva! Vienas iš tų pagaliukų turi būti degtukas.

▲ ▲ ▲

Vytas: Ar pamiršai, kad esi man skolingas dvidešimt centų?

Matas: Nepamiršau. Bet palauk, tuoj pamiršiu. . .

▲ ▲ ▲

Ramunė: Tik du dalykai sugadina tavo šokimą.

Arūnas: Kurie?

Ramunė: Tavo kojos.

▲ ▲ ▲

Ponas: Ką ta musė veikia mano sriuboj?

Patarnautojas: Man atrodo, kad ji labai greitai plaukia. . .